

TED HUGHES

FEMEIA DE FIER

ILUSTRAȚII
DE DOUGLAS CARREL

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE VIRGIL STANCIU

1

Școala se terminase și începuse vacanța de Paște. Lucy se întorcea pe jos acasă, printre malurile cu papură, pe drumul din mlaștină, când începu să se întâmple. Tocmai ajunsese la podețul unde drumul traversează un canal de drenare adânc. Ea îi spunea Podul Ospățul Vidrei, fiindcă văzuse odată lângă el o vidră mâncând un Țipar. Asta fusese cu trei ani în urmă. Dar tot se emoționa ori de câte ori ajungea la partea aceasta a drumului și întotdeauna era cuprinsă de nerăbdare gândindu-se că va vedea podul.

Ca de obicei, azi podul era pustiu. Trecând pe el, privi apa neagră printre traverse. Mereu făcea asta, în caz că era o vidră acolo jos, în apă, care să se uite în sus la ea sau poate care să înoate sub apă chiar atunci.

Iar astăzi era ceva acolo. Dar oare ce? Se aplecă peste balustradă și privi.

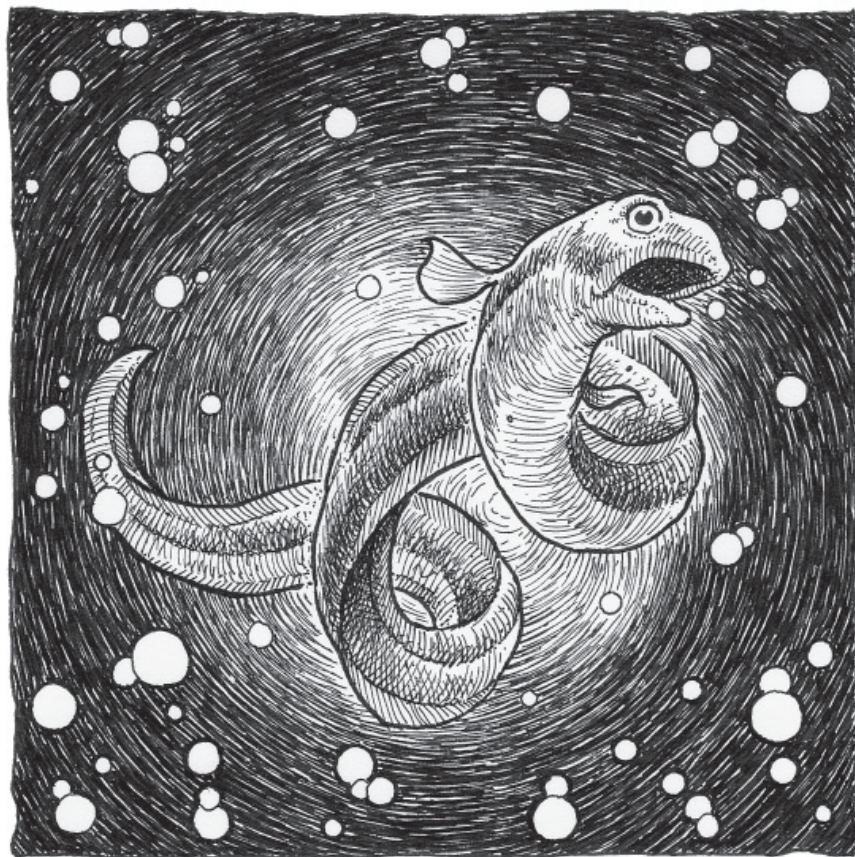
Ceva, ceva alb, se tot răsucea în adâncul apei negre. Un pește?

Brusc, știu. Era un Țipar – comportându-se foarte straniu. La început crezu că erau doi Țipari încăierându-se. Dar nu, era unul singur. Se înnodea și se deznoda. Pe urmă înota rapid în cercuri, răsucindu-se mereu cum înainta. La un moment dat, coada i se ivi din apă. Pe urmă se zbatu jos în nămol, stârnind în aval un nor cenușiu, plutitor. Apoi

ieși iar la suprafață, bălăbănindu-și capul în aer. Îi văzu fața ca un cioc, apoi gura mică, deschizându-se. Îi văzu interiorul palid al gurii.

Pe urmă se zbătu și se încolăci într-un nod. Un țipar foarte mic, numai de vreo treizeci de centimetri.

Dansându-și dansul chinuit, învârtit, repezit, era purtat ușor de curentul canalului. Curând, Lucy îl pierdu din vedere în strălucirea apei. Apoi, la douăzeci de metri în aval, îi văzu capul apărând din nou. După care dispăru cu o zvâcolire. Apoi ieși iar, zvâc, zvâc, zvâc.

Ce era în neregulă cu el? Văzându-i capul lui aparte cum tot zvâcnea în apă, gura mică deschizându-i-se, fata simți un junghi dureros, undeva pe la brâu. Ar fi vrut să scoată țiparul din apă și să-l ajute. Avea nevoie de ajutor. Ceva nu era în regulă cu el.

În acel moment, privind de-a lungul strălucirii vălurite a canalului, unde întorcea printre trestii înalte, fata simți altceva.

La început, n-a avut idee ce o amețise așa de cap și-i făcuse picioarele să se împleticească. Se prinse de balustrada podului și-și depărtă picioarele. I se păru că balustrada însăși îi zgâlțâie mâna. Ce să fi fost, oare?

Garronk! Garronk! Garraaark!

Drept în fața ei, forma blegită, imprecisă, a unui stârc lupta să iasă din papura de pe mal. Nu se îndepărtă cu bătaii mari, maiestuoase, din aripi, ca un stârc obișnuit. Fâlfâi și se înălță, ca și cum ar fi urcat în salturi pe o invizibilă scară în spirală. Apoi, de la mare înălțime, se îndepărtă, rostogolindu-se către marea de dincolo de smârc. Ceva îl speriasse rău. Dar ce? Îl înspăimântase ceva din mlaștină. Văzând stârcul atât de înspăimântat, Lucy se înspăimântă și ea.

Mlaștina fusese dintotdeauna un loc singuratic. Acum simțea și ea singurătatea. Cum stătea acolo, privind în sus, întregul cer albastru-rozaliu de nori mătăsoși se mișca lent. Privi din nou de-a lungul canalului, unde trestii stăteau toate aplecate în aceeași direcție, înclinate grațios sub briza ușoară. Țiparul nu se mai vedea. Oare se mai zvârcolea, ridicându-și capul din apă în timp ce curentul molcom îl purta la vale prin mlaștină? Ea se uită în jos, la canalul de sub pod. Apa neagră curgea încet, încrețind și răsucind mici fusuri de lumină.

Apoi se mai întâmplă o dată – podul tresări sub tălpile ei și balustrada îi scutură mâna. În același timp, întreaga suprafață a apei din canal fu dintr-odată tulburată de nenumărate unde mici împletindu-se.

Un cutremur! Trebuia să fie un cutremur.

Pe Lucy o cuprinse o groază cu totul nouă. Câteva secunde nici nu îndrăzni să se miște. Gândul că podul s-ar putea prăbuși, lăsând-o să cadă în canal, cu țiiparii lui ce se zvârcoleau, era suficient de înfricoșător. Dar gândul că mlaștina însăși s-ar fi despicat în două, că ea însăși, apa, mълul, țiiparii și papura ar fi fost înghițite de hăul negru și fără fund, căzând poate până în centrul pământului, era și mai sinistru. Își simțea degetele picioarelor răsucindu-se ca niște gheare și un curent electric furnicându-i tălpile.

Apoi, repede, începu să meargă, dar era ca și cum ar fi umblat pe o scândură îngustă, elastică, întinsă între doi zgârie-nori. Ridica grijulie fiecare picior și-l punea jos ușor, dar ferm. Cât de repede îndrăznea, dar totuși foarte încet. Curând, însă, neputându-se stăpâni, o rupse la fugă. Dacă șocul cutremurului prăvălise acoperișul casei peste mama ei? Sau dacă făcuse satul una cu pământul, ca piesele de domino? Și dacă vreo mașinărie imensă se prăvălise peste tatăl ei la fabrică?

Și apoi, cum fugea, se întâmplă din nou, dezechilibrând-o; piciorul ei stâng lovi gamba dreaptă și fata căzu la pământ. Zăcând acolo, lățiță și fără aer, o simți din nou. De data asta, drumul parcă o lovi în piept și în stomac – o bufnitură puternică, dură. Apoi încă una. De fiecare dată văzu pietrișul de sub fața ei tresăltând ușor. Tot atunci, în vreme ce stătea întinsă acolo, auzi cel mai straniu sunet. Nu suna ca nicio pasăre pe care s-o fi auzit vreodată. Venea din mlaștina din spatele ei.

Un vaiet lung, ascuțit, ca o sirenă de pompieri. Sări în picioare și începu să fugă orbește.

Capul ieșise deja afară din apă. Nu semăna prea bine cu un cap – era pur și simplu o movilă neagră, gigantică, încununată cu papură și șiroind de noroi. Dar gura se vedea clar și, după acel prim țipăt de jale, buzele ca de crab se mișcă încet, scuipând nămol și rădăcini.

Trecu o jumătate de oră până când movila se mișcă din nou. Mișcându-se, trestiile de pe ambele părți se umflă și se ridică,

iar mîlul negru, apos, se scurse printre ele. Gura se deschise și, când capul se ivi clar, dădu drumul unui geamăt lung, bubuitor. Un alt geamăt deveni un răget ca de jale. Un pescăruș care plana deasupra mlaștinii ca o bucățică de hîrtie întoarse repede și se înălță, când forma curgătoare se ridică în fața lui, ca un zid brusc de stîncă, vărșând cascade de nămol negru și rădăcini de papură făcute cocoloș, în care se zvîrcoleau șerpi de iarbă, iar șoarecii de apă își agitau lăbuțele din față, clipind din ochi și chițâind în cădere.

Forma neagră era de mărimea a doi sau trei elefanți. Arăta ca un dinozaur uriaș, cu cap de hipopotam, trăgându-se în patru labe afară dintr-un puț de catran preistoric. Dar acum, tot ca un dinozaur, se ridică în două picioare. Și, dintr-odată, păru umană – imensă, dar umană. Măini uriașe curățară capul, dând la o parte mănunchiuri de papură noroioasă. Apoi, în gâlgâiala și suptul acela, cu un vaiet gâfâit, forma se ridică pe verticală. O statuie din nămol negru, cu formă omească, cu adevărat colosală, care-și grebla trupul și gema, se ridică, dominatoare, peste smîrcul pustiu.

Cam la o jumătate de kilometru depărtare, un ornitolog amator stătea aplecat deasupra unui cuib de buhai-de-baltă, ținând în mână zburătoarea moartă și pipăind ouăle reci pe care le clocise pasărea. Din ascunzătoarea aflată la doar trei metri mai încolo urmărise pasărea toată ziua, așteptând puii să iasă din ouă. Știa că puii erau deja întârziați. Când pămîntul începu să tremure pentru prima oară, trântindu-i aparatul de fotografiat de pe trepied, își spusese că erau explozii de la o carieră din apropiere. Crezuse că vaietele alea ciudate erau o sirenă de fabrică. Știa că la patru, cinci kilometri de oraș se afla o fabrică. Ce altceva ar fi putut să fie? Apoi, când se auzise cel de-al

doilea vaiet, ca o bubuitură, văzuse ceva mult mai surprinzător. Privise îndelung prin binoclu. Două muște-verzi mari inspectau ochiul buhaiului-de-baltă din cuib. Șocat, își dăduse seama că pasărea era moartă. Toată ziua – probabil și în ajun – observase o pasăre moartă. Asta era mai important decât orice zgomot. Așa că ieșise din ascunzătoare și ridicase mama moartă de pe ouă. Era oripilat. Era țeapănă.

Și chiar atunci, când stătea acolo, gândindu-se să ducă pasărea și ouăle la vreun om de știință ca să afle ce le omorâse, în acel moment veni cel de al treilea vaiet, cu mult mai tare decât cele dinainte. În aceeași clipă mlaștina se cutremură ca o piftie imensă. Un cutremur! Și poate ce se auzea era o sirenă de alarmă!

Își amenajase locul de pândă la marginea unui teren mai înalt, care dădea din drum chiar deasupra mlaștinii. Sălciile mari și stufoase din spate nu-l lăsau să vadă ce-i înfricoșase pe stârc și pe pescăruș. Ideea unui cutremur îl îngrijora. Ținând ouăle reci în căușul palmei, cu pasărea moartă la subsuoară, își strânse echipamentul și se întoarse la mașina parcată între sălcii. Când deschise portiera, o nouă zdruncinătură o scutură.

Merse cu mașina pe făgașele ierboase, ieșind la drum nu departe de podul unde Lucy se oprise ca să observe ȕiparul. Când viră la dreapta, către oraș, făcu ochii mari și capul începu să i se învârtă. Turnul acela negru, plin de umflături, care se legăna cam la o sută de metri în față, aproape de drum, nu semăna a nimic. Dacă nu cumva era o structură pentru antene, poate ceva bine camuflat, care avea de-a face cu radarul. Chiar și când forma se mișcă, tot mai încerca s-o explice. Poate era o moară de vânt fără palete, pe care tocmai o mutau – așa cum mută în America blocuri întregi. Sau poate o companie cinematografică

turna un film – un film de groază; era posibil și așa se explicau și zgomotele sinistre. Pur și simplu nu știa ce să creadă – așa că înaintă în continuare spre formă.

Dar când creatura ieși pe drum drept în fața lui, bărbatul călcă zdravăn frâna.

Acum vedea că era vorba de ceva cu totul nou. Creatura ieșise de una singură din nămolul mlaștinii. Cocoloașe și încâlcituri de papură se scurgeau încă pe lungimea ei neagră, odată cu mълul. Când își dădu seama ce vede, capul păru să-i înghețe. Era părul lui, încercând să se facă măciucă. Lacrimi de groază pură începură să-i șiroiască pe obraji. Dar era fotograf – și niciun fotograf adevărat nu lasă să-i scape un prilej.

Luă aparatul și ieși cu el din mașină, dădu la o parte capacul de pe lentilă și se aplecă asupra obiectivului.

Vedea numai negru. Se dădu înapoi, mișcând camera dintr-o parte în cealaltă, încercând să prindă în cadru toată forma aceea imensă. Dar înainte de a o prinde în întregime, văzu prin obiectiv că făptura îi înhățase mașina. Consternat și euforic în același timp, fotografie cadru după cadru, în timp ce figura colosală trântea mașina jos pe drum, o ridica în aer și iar o trântea, iar și iar, ca cineva care vrea să scoată praful dintr-un covor greu. Cu un scurt fior, ornitologul își aminti de ouăle buhaiului-de-baltă. Le pusese ca într-un cuib în șapca lui, pe scaunul pasagerului. Dar uită de ele când văzu vopseaua și sticla explodând, ca un abur, de fiecare dată când izbea mașina de drum. Portierele zburară, roțile se rostogoliră în trestii, iar capul acela își deschise gura. Când gura dădu drumul unui teribil vuiet de sirenă, ornitologul se răsuci pe călcăie și o rupse la fugă.

Oricât de repede fugea, nu era îndeajuns de rapid. Uriașul negru, nebun, aruncă tinicheaua răsucită, lucioasă ca oțelul, a mașinii în păpuriș, apoi înhăță o mână de nămol de mlaștină plin de rădăcini de buruieni.

Ornitologul a crezut, desigur, că monstrul din mlaștină îl ajunsese din urmă și-l lovise cu piciorul. Dar bulgărele de nămol fusese cel care îl lovise în spate, se înfășurase în jurul lui și-l propulsase câțiva metri de-a lungul drumului. Se smuci să se scoată din nămol și, strângând în mână camera murdară, scuipând mizeria neagră și puturoasă, ud până la piele, fugi să scape cu viață.

Ajungând acasă, Lucy găsi lucrurile ca de obicei. Mama ei nu simțise tremurături sau zguduituri. N-avea habar despre ce vorbea fiică-sa. Când tatăl veni acasă, mai târziu în seara aceea, le povesti despre accidentul groaznic produs pe drumul din mlaștină. Un ornitolog pierduse controlul volanului și ieșise de pe drum. Își pierduse și mințile. Venise la poșta din sat, îndrugând tot felul de bazaconii. Poliția îl dusesse cu mașina înapoi în oraș, unde locuia. Avea mașina făcută praf. Cel mai curios lucru era că nu mai rămăsese pe ea niciun fir de vopsea. Iar drumul era o catastrofă. Arăta de parcă șoferul ar fi spart bariera sunetului. Cam misterios.

Ascultându-l, Lucy se întreba ce fel de aberații îndrugase ornitologul amator. Poate că șocurile pe care le simțise și ea îi împinseseră mașina de pe drum și-l făcuseră să-și piardă și mințile în același timp. Nu-și putea scoate din cap strigătul acela oribil, sfâșietor. Ce se întâmpla în mlaștină? Stând la masă, își văzu pielea de pe brațe făcându-i-se de găină.

Apoi începu să se gândească la țiparul care se zvârcolea.

TED HUGHES

THE IRON WOMAN

ILLUSTRATED
BY DOUGLAS CARREL

1

School was over and the Easter holidays had begun. Lucy was walking home, between the reed banks, along the marsh road, when it started to happen. She had just come to the small bridge, where the road goes over the deep drain. She called this Otterfeast Bridge, because once she had seen an otter on the edge of it, over the black water, eating an eel. That had been three years before. But she still felt excitement whenever she came to this part of the road, and she always looked ahead eagerly, towards the bridge.

Today, as usual, the bridge was empty. As she crossed over it, she looked between the rails, into the black water. She always did this, just in case there might be an otter down there, in the water, looking up at her, or maybe swimming beneath at that very moment.

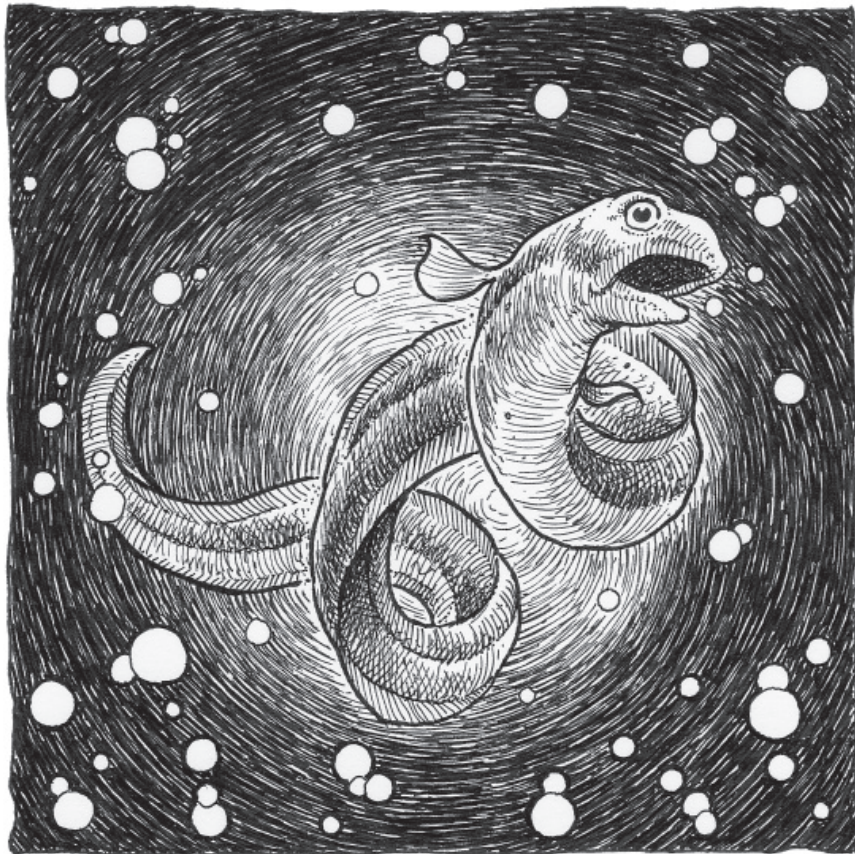
And today, there was something. But what was it, down there in the water? She leaned over the rail and peered.

Something deep in the dark water, something white, kept twisting. A fish?

Suddenly she knew. It was an eel – behaving in the strangest way. At first, she thought it must be two eels, fighting. But no, it was just

one eel. It knotted itself and unknotted. Then it swam quickly round in circles, corkscrewing over and over as it went. At one point, its tail flipped right out of the water. Then it was writhing down into the mud, setting a grey cloud drifting. Then it was up at the surface again, bobbing its head into the air. She saw its beaky face, then its little mouth opening. She saw the pale inside of its mouth.

Then it was writhing and tumbling in a knot. Quite a small eel, only a foot long.

As it danced its squirming, circling, darting dance, it was drifting along in the current of the drain. Soon she lost sight of it under the water shine. Then, twenty yards downstream, she saw its head bob up again. Then a swirl and it vanished. Then up again, bob, bob, bob.

What was wrong with it? Seeing its peculiar head bobbing up like that, and its little mouth opening, she had felt a painful twist somewhere in her middle. She had wanted to scoop the eel up and help it. It needed help. Something was wrong with it.

At that moment, staring along the dimpled shine of the drain where it curved away among the tall reeds, she felt something else.

At first, she had no idea what made her head go dizzy and her feet stagger. She gripped the bridge rail and braced her feet apart. She thought she had felt the rail itself give her hand a jolt.

What was it?

‘Garronk! Garronk! Garraaaaaark!’

The floppy, untidy shape of a heron was scrambling straight up out of the reed beds. It did not flap away in stately slow motion, like an ordinary heron. It flailed and hoisted itself up, exactly as if it were bounding up an invisible spiral stair. Then, from a great height, it tumbled away towards the sea beyond the marsh. Something had scared it badly. But what? Something in the marsh had frightened it. And seeing the heron so frightened frightened Lucy.

The marsh was always a lonely place. Now she felt the loneliness. As she stood there, looking up, the whole bluish and pinky sky of soft cloud moved slowly. She looked again along the drain, where the reeds leaned all one way, bowing gently in the light wind. The eel was no longer to be seen. Was it still writhing and bobbing its head up, as

the slow flow carried it away through the marsh? She looked down into the drain, under the bridge. The black water moved silently, crumpling and twirling little whorls of light.

Then it came again. Beneath her feet the bridge road jumped and the rail jarred her hand. At the same moment, the water surface of the drain was blurred by a sudden mesh of tiny ripples all over it. An earthquake! It must be an earthquake. A completely new kind of fear gripped Lucy. For a few seconds she did not dare to move. The thought of the bridge collapsing and dropping her into the drain with its writhing eels was bad enough. But the thought of the marsh itself opening a great crack, and herself and all the water and mud and eels and reeds pouring into bottomless black, maybe right into the middle of the earth, was worse. She felt her toes curling like claws and the soles of her feet prickling with electricity.

Quickly then she began to walk – but it was like walking on a bouncy narrow plank between skyscrapers. She lifted each foot carefully and set it down firmly and yet gently. As fast as she dared, and yet quite slow. But soon – she couldn't help it – she started running. What if that earthquake shock had brought the ceiling down on her mother? Or even shaken the village flat, like dominoes? And what if some great towering piece of machinery, at the factory, had toppled on to her father?

And then, as she ran, it came again, pitching her off balance, so that her left foot hit her right calf and down she went. As she lay there, flat and winded, it came again. This time, the road seemed to hit her chest and stomach, a strong, hard thump. Then another. And each time, she saw the road gravel under her face jump slightly.

And it was then, as she lay there, that she heard the weirdest sound. Nothing like any bird she had ever heard. It came from out of the marsh behind her. It was a long wailing cry, like a fire-engine siren. She jumped up and began to run blindly. Already the head was out. It still didn't look much like a head – simply a gigantic black lump, crowned with reeds and streaming with mud. But the mouth was clear, and after that first wailing cry the lips moved slowly, like a crab's, spitting out mud and roots.

Half an hour passed before the lump moved again. As it moved, the reeds away to either side of it bulged upwards and heaved, and the black watery mud streamed through them. The mouth opened and a long booming groan came out of it, as the head hoisted clear. Another groan became a wailing roar. A seagull blowing across the marsh like a paper scrap veered wildly upwards as the streaming shape reared in front of it, like a sudden wall of cliff, pouring cataracts of black mud and clotted, rooty lumps of reeds where grass snakes squirmed and water voles flailed their forepaws, blinking their eyes and squealing as they fell.

The black shape was the size of two or three elephants. It looked like a hippopotamus-headed, gigantic dinosaur, dragging itself on all fours up out of a prehistoric tar pit. But now, still like a dinosaur, it sat upright. And all at once it looked human – immense but human. Great hands clawed at the head, flinging away squatches of muddy reeds. Then, amid gurglings and suckings, and with a groaning wail, the thing stood erect. A truly colossal, man-shaped statue of black mud, raking itself and groaning, towered over the lonely marsh.

About half a mile away a birdwatcher was bent over a bittern's nest, holding a dead bittern and feeling the cold eggs on which the dead bird had been sitting. From his hide, only ten feet away, he had been watching this bird all day, waiting for the eggs to start hatching. He knew the chicks were already overdue. When those first quakes had come, shuddering his camera on its tripod, he had told himself they were distant quarry blastings. He had guessed the strange wailing must be some kind of factory siren. He knew there was a big factory outside the town, only two or three miles away. What else could

such things be? And when that second booming wail had come, he had just seen something far more startling. He stared through his binoculars. Two big blowflies were inspecting the eye of the bittern on the nest. With a shock, he realized the bird was dead. All day, and probably yesterday too, he had been watching a dead bird. This was more important than any noises. So he had waded out, and lifted the dead mother from her eggs. He was horrified. She was quite stiff.

And it was then, as he stood there, thinking that he must take this bird and her eggs to be examined by some scientist, to find out what had killed them, it was then that the third wail came, far louder than the earlier ones. At the same moment the marsh shook, like a vast jelly, and he thought: An earthquake! And maybe that's a siren warning!

He had made his hide at the edge of some higher ground that stuck out into the marsh from the road. Big bushy willow trees behind him blocked his view of what had terrified the heron and the seagull. But he was alarmed enough by the idea of an earthquake. Cradling the cold eggs in one hand, with the dead bittern tucked under his arm, he collected his camera and returned to his car parked among the willows. As he opened the car door, another jolt shook it.

He drove out along grassy ruts on to the road, not far from the bridge where Lucy had stood watching the eel. As he turned right, towards the town, his eyes widened and his brain whirled. The swaying, lumpy, black tower, about a hundred yards ahead, close to the road, could not possibly be anything. Unless it was some structure for aerials, something to do with radar, maybe, draped in camouflage. Even when it moved, he still tried to explain it. Maybe it was

a windmill, without arms, being moved – as they move whole houses in America. Or maybe some film company was making a film, a horror film; it could be, and that would account for the hideous noises too. He simply did not know what to think – so he went on driving towards it.

But when it stepped out on to the road directly in front of him, he jammed on his brakes.

This, he could see, was something new. This had come up all on its own out of the marsh mud. Clumps and tangles of reeds still slithered down its black length, with the slime. As it dawned on him what he was looking at, his head seemed to freeze. That was his hair trying to stand on end. Tears of pure fear began to pour down his cheeks. But he was a photographer – and no true photographer ever misses a chance.

He bundled his camera with him out of the car, snatched off the lens cover, and bowed over the viewfinder.

Blackness filled it. He backed away, swinging the camera from side to side, trying to squeeze the whole huge shape into the frame. But even before he got it full length he saw, in his viewfinder, that it had picked up his car. Aghast, but also overjoyed, he took shot after shot as the great figure slammed his car down on to the road, raised it high and slammed it down again, and again, and again, like somebody trying to beat the dust out of a heavy rug. The birdwatcher remembered, with a fleeting pang, the bittern's eggs. They had been nested in his cap on the passenger seat. But he forgot them as he saw the paint and glass exploding, like steam, each time the car banged down on to the road. Doors flew off, wheels bounded into the reeds,

and the mouth in the head opened. As the terrible siren wail came out of that mouth, the birdwatcher turned and ran.

Fast as he ran, he wasn't fast enough. The black, mad giant bounced the twisted, steel-bright tin can of a car into the reeds, then gouged up a handful of marsh mud clotted with weedy roots.

The birdwatcher thought the swamp monster must have caught up with him and kicked him. But it was the flung mass of mud that slammed him from behind, wrapped round him and swept him many yards along the road. He struggled out of it and clutching his greasy camera, spitting out the foul black mire, and sodden, he ran for his life.

When she reached home, Lucy found everything as usual. Her mother had felt no jolts or tremors. She had no idea what her daughter was talking about. Later that evening, when her father came home, he told of the bad smash there had been on the marsh road. A birdwatcher had lost control of his car and gone off the road. He'd gone off his head, too. He had come into the village post office, jabbering all kinds of madness. Police had driven him back into town, where he was staying. Car a total wreck. Funniest thing – every speck of paint was gone off it. And the road was one mess. It looked as if he'd hit the sound barrier. Bit of a mystery.

Listening to this, Lucy wondered what kind of madness the birdwatcher had been jabbering. Maybe those shocks had jounced him off the road and out of his wits at the same moment. She kept remembering that horrible wailing cry. What was going on in the marsh? As she sat there at the table, she watched her arms go goose-pimpled.

Then she began to think about the twisting eel.